

• кодекси, що визначають міжособистісні стосунки в організації і погоджують інтереси працівників та установи (наприклад, угоди, які укладаються між адміністрацією та профспілкою) – професійні кодекси.

Корпоративний (етичний) кодекс містить: цілі компанії; дотримання етичних принципів і правил ділової етики; політику щодо безпеки праці, охорони здоров'я та захисту навколишнього середовища; конфіденційність інформації; відносини з клієнтами; відносини зі співробітниками; відносини з власниками; відносини з постачальниками; відносини з конкурентами; відносини з органами державної влади.

Для посилення етичної сторони діяльності організації використовується моральний кодекс - документ, у якому сформульовані цінності організації й правила поведінки, яких очікує компанія від працівників.

Моральний кодекс організації включає три основні групи етичних вимог для співробітників:

Група 1. Бути надійними членами організації.

Група 2. Уникати незаконних або неналежних учинків, здатних завдати шкоди організації.

Група 3. Гранично коректно й правильно поводитись із клієнтами й всіляко допомагати їм.

Існування даних документів в організації не гарантує дотримання правил прописаних у них. Тому керівникам необхідно самим бути рольовою моделлю для співробітників організації; чітко доносити до підлеглих, чого від них очікує організація в морально-етичному плані; проводити тренінги з питань етики; відкрито заохочувати людей до етичних вчинків винагородою та покаранням за неетичну поведінку; забезпечити безперешкодність обговорення етичних проблем в організації.

Сьогодні для ефективної підприємницької діяльності необхідною умовою є дотримання етичних норм, оскільки виконання самих лише економічних вимог стає неефективним. Тобто на результативність організації впливає рівень культури, в першу чергу, управлінського апарату, що проявляється у виборі ним форм, засобів та методів керівництва.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Брич В.Я., Корман М.М. Психологія управління: Навч. посібник. / В.Я Брич., М.М. Корман. – Київ: Кондор-Видавництво, 2013., 384 с.
2. Брич В.Я., Корман М.М. Управлінська етика як складова ефективної ділової взаємодії. Економічний аналіз: зб. наук. пр. / В.Я Брич., М.М. Корман –2012. – Вип. 11, ч. 1. – С. 47-50.

Лукашук-Федик С. В.

к.мед.н., доцент, доцент кафедри психологічних та педагогічних дисциплін ЮФ ТНЕУ

РОЛЬ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА У ПРОФІЛАКТИЦІ ВІЛ СНІД У СТУДЕНТСЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Наслідком суперечливих соціально-економічних та культурно-освітніх процесів, що проявляються в нащій державі стала соціальна дезадаптація, девальвація моральних цінностей, дефіцит мотивації на здоровий спосіб життя. Все це призвело до різкого зниження рівня здоров'я молоді, поширення небезпечних інфекційних хвороб, ВІЛ/СНІДу.

В усьому світі щорічно зростає кількість випадків інфікування на вірус імунодефіциту людини (ВІЛ). Надзвичайно швидкими темпами поширюється ВІЛ-інфекція серед осіб вікової категорії 15-20 років. Тож профілактика поширення ВІЛ/СНІДу серед студентської молоді є одним з центральних завдань, що повстали перед сучасною освітою та відповідними соціальними структурами. Про це наголошується в Концепції державної програми «Репродуктивне здоров'я нації на 2006-2015 роки», Стратегії дій Уряду, спрямованих на запобігання поширенню ВІЛ-інфекції/СНІДу, на період до 2011 року, загальнодержавній програмі «Забезпечення профілактики ВІЛ-інфекції, лікування, догляду та підтримки ВІЛ інфікованих і хворих на СНІД на 2009-2013 роки» та інших державних документах.

Тому сьогодні важливо здійснювати в освітніх закладах, загалом у вищих навчальних закладах профілактичну роботу з запобігання ВІЛ-інфекції серед студентської молоді.

Профілактика - термін медичний, однак він найбільш підходить до визначення процесу соціально-педагогічної діяльності зі студентами. Тлумачний словник термін «профілактика» визначає як «охороняти», «оберігати», «попереджувати», і ці слова розглядаються як синоніми.

Згідно енциклопедії для фахівців соціальної сфери соціальна профілактика – це діяльність, спрямована на запобігання виникненню, поширенню та загостренню негативних соціальних явищ і їх небезпечним наслідкам. Соціальна профілактика – це один з напрямів реалізації соціальної політики, який здійснюють шляхом прийняття відповідного законодавства, економічними заходами, діяльністю устав освіти, охорони здоров'я, соціальної роботи, культури, рибоохоронних органів, засобів масової інформації.

Таким чином, соціальна профілактика ВІЛ/СНІДу безперечно спрямована на збереження і розвиток умов, що сприяють збереженню здоров'я та життя людей і на попередження несприятливого впливу на нього факторів соціального і природного середовища. Така профілактика є масовою і найбільш ефективною. Вона базується на комплексному системному вивченні впливу умов і факторів соціального і природного середовища на здоров'я і розвиток молоді, профілактики ВІЛ/СНІДу.

Згідно положень дослідження, загальна профілактика ВІЛ/СНІДу в більшій мірі носить інформаційний характер, оскільки спрямована на попередження та усунення чинників, що сприяють негативним явищам, серед молоді. Її зміст, у першу чергу, становить: надання молоді інформації про наслідки зараження ВІЛ/СНІДом, вживання різних видів наркотичних речовин; роз'яснення правових норм стосовно різних аспектів профілактики ВІЛ/СНІДу; формування у студентської молоді навичок здорового способу життя.

Також до заходів такої профілактики належать засоби захисту, які можуть вплинути або на шляху несприятливого впливу факторів, або на підвищення стійкості людини до несприятливих факторів.

Підсумовуючи вище сказане, можна зробити висновок, що *соціально-педагогічна профілактика ВІЛ/СНІДу* - це не лише частина попереджувальної роботи, спрямованої на виявлення, запобігання і усунення причин відхилень у поведінці молоді (ранні статеві стосунки, вживання психоактивних речовин, хвороби, що передаються статевим шляхом), а й система заходів з формування відповідального ставлення особистості до профілактики ВІЛ/СНІДу. Профілактика ВІЛ/СНІДу націлена саме на студентство тому, що в цей період проявляється цікавість до протилежної статі, що веде за собою статеві стосунки, небажану вагітність, ризик зараження ІПСШ та ВІЛ/СНІДом.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Балакірева О. Діти та епідемія ВІЛ/СНІД / О. Балакірева, М. Рябова, В. Юцевич. – К.: Державний ін-т проблем сім'ї та молоді, 2003. – 16 с. (За підтримки Дитячого Фонду ООН в Україні).
2. Віннікова Л.В. Система підготовки соціальних працівників у вищих закладах США: авреф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.05 «Соціальна педагогіка» / Л.В. Віннікова. – Луганськ, 2003. – 20 с.
3. Вовк І.Б. Захворювання, що передаються статтевим шляхом / І.Б. Вовк, Л.М. Новік. / Педіатрія, акушерство, гінекологія. - № 2, 2000. – с. 110 – 113.
4. Горовой Н. Социально-педагогические аспекты воспитания репродуктивного поведения молодежи: учеб. пособие / Н. Горовой. – Хабаровск: ГБОУ Дальневосточный государственный медицинский университет. 2009. – 321 с.
5. Заверіко Н.В Підготовка соціальних педагогів до роботи по формуванню здорового способу життя / Н.В. Заверіко // Підготовка соціальних педагогів по підготовці здорового способу життя дітей та молоді: зб. Матеріалів Всеукр. наук.- практ. конф., 23 – 24 лют. 2006 р. / А.Й. Капська (ред. кол.). – Черкаси, 2006. – с. 107 -112.
6. Концепція державної політики з протидії ВІЛ-інфекції / СНІДу на період до 2011 року, схвалено МОН від 15.12.03, Київ.

Мудрак М. А.

кандидат психологічних наук, доцент,
доцент кафедри психологічних та
педагогічних дисциплін ЮФ ТНЕУ

КРЕАТИВНІСТЬ ЯК УМОВА ФОРМУВАННЯ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ

Аналіз тенденцій розвитку психологічних досліджень особистості свідчить про те, що у психології намічені контури концепцій творчої діяльності, але не більше того. Цей факт пояснюється відсутністю єдиних методологічних засад, розривом між загальними методологічними дослідженнями у психології та спеціальними психологічними дослідженнями творчості.

Вже в ранніх дослідженнях, присвячених проблемі творчості, виділення стадій творчої діяльності і їх класифікація займають центральне місце. Б. А. Лезін виділяє стадії: 1) праці; 2) несвідомої роботи; 3) натхнення. Згідно П. К. Енгельмейєру, процес роботи винахідника варто поділяти на наступні акти: 1) бажання (інтуїція і бажання, виникнення задуму), 2) знання (знання і роздуми, вироблення схеми чи плану), 3) вміння (конструктивне виконання винаходу). М.О.Блох визначав такі фази, як виникнення ідеї (гіпотези, задуму), доведення, реалізація. Ф. Ю. Левінсон-Лессінг, розглядаючи наукову творчість, вважає, що її процес сумується із трьох елементів: 1) накопичення фактів шляхом спостереження і експериментів, 2) виникнення ідеї в фантазії, 3) перевірка і розвиток ідеї [7].

Глибокий аналіз структури творчого процесу, його етапів, а також співвідношення в ньому свідомого і несвідомого дали Г. Гельмгольц та А. Пуанкаре. Ними було виділено наступні етапи творчої роботи: 1) інтенсивне ознайомлення з проблемою; 2) відпочинок, або несвідома робота, що відповідає визріванню думки; 3) перевірка і розробка нової ідеї.

В пізніх дослідженнях класифікації отримують більш диференційовані форми. Так, П. М. Якобсон процес творчої роботи поділяє вже на сім стадій: